

Skriftetal 1859

<sida1> Skriftetal 1859

Men så skolen I äta Påska Lammet.

I skolen vara gjordade kringom Edra länder. Och hafva edra skor på Edra fötter, och stafvar i edra händer Och skolen ätat såsom de der hasta till vägs, ty det är Herrans Passa <sida2> I den tiden, då hela verlden var i mörker och okunnighet om Guds vilja, hade Gud Uppenbarat sig för Moses, och gifvit honom till känna, att [Han] ville frälsa Abrahams efterkommande från trældoms oket och föra dem till det utlofvade landet, hvarest mjölk och honnig flyter; Men Herrans afsikt <sida3> med denna frällsning var tillika en andelig frällsning ifrån synden och ifrån den andeliga trældomen. Herrans afsikt och vilja var, att Israels barn skulle börja ett nytt lif efter Guds vilja, och börja en ny vandring till det förlofvade landet, på andra sidan om grafven. Och för att bereda sig till den långa färd[en] <sida4> skulle de äta Påska Lammet, efter Guds befallning; de skulle äta detta Påskalam[m] till en åminnelse af Guds välgärningar, och till en åminnelse af den snara befrielsen ifrån trældoms oket. Men det besynnerliga i denna Offer måltid var den befallningen af Gud, att de skulle stryka <sida5> Offerblodet på sina dörrposter, på det att MordEngelen, som samma Natt härjade i de Egyptiska hedningarnes hus, skulle gå förbi Israeliternes hus. skulle väl MordEngelen, frukta för ett Lam[m]s blod, som var på dörrposterna? då han icke fruktade för Menniskoblod, som den Natten fick rinna i strömmar <sida6> Under detta Lam[m]s blod ligger en stor hemlighet, som ingen Menniska begripa kan. Om Gud släpper lös Mord Engelen och slår hela Egypti land, med död och förskräckelse, sorg och klagan i alla hus, hvarföre skulle Herren bruka detta Medel till att bevara Israels barn, Hvarföre skulle Herren just bruka detta medel, Nemligen blodet af ett <sida7> Offerlamm? kan nu någon med sitt Förnuft Utgrunda, hvarföre Påska lammets blod skulle bevara Israels barn ifrån Mord Engelens härjningar. Mången är färdig att svara: icke var det blodet, som bevarade dem, Utan det var Gud, som bevarade dem. Men då nu apostelen Paulus förklarar, att detta Påska lam[m] var en skugga eller bild <sida8> af det Påska lamm, som är offeradt för oss, neml. Guds lamm som borttager ver[l]denes synder, kan du då säga, icke är det blodet som borttager verldenens synder, Utan det är Gud, som förlåter synderna, Och på det sättet blifva synderna borttagna. Ja väl: Du kan med ditt förnuft begripa, att Gud förlåter synderna, Men kan Du säga mig, hvarföre <sida9> Gud icke kan förlåta synderna utan blods utgjutelse? Eller med andra ord: då Luther har påstått, att Guds Sons blod måste rinna, innan Fadrens vrede kunde stillas: hvarföre kunde Fadrens vrede icke stillas utan detta blods offer? Om förförarens blod hade runnit, så kunde vi kanske bättre begripa, huru det har gått till med Försoningen. Vi hafva hört, att Fadrens vrede <sida10> icke har kunnat stillas utan blod; då neml. Någon bof, har förfört En Faders käraste barn, så har fadrens vrede icke kunnat stillas utan förförarens blod. Det vill säga: Fadren till det förförda barnet, har icke fått någon frid i sitt hjerta,

Skriftetal 1859

innan han fått sticka dolken i förförarens hjerta. Och detta har händt flere hundrade gånger i verlden, att det förförda Barnets Fader icke fått någon frid <sida11> innan han fått utöfva den ljuva hämnden och sticka dolken i förförarens hjerta och taga lifvet af honom. Hade nu förförarens blod runnit på korsets stam, hade det svarta Drakeblodet flutit utur den gamle bofvens hjerta, så hade Något hvar kunnat tänka så. Det var lagomt åt honom, den gamle bofven, det var lagomt åt honom, att han fick släppa till skinnet. Han har så väl förtjent sitt straff. Han har förfört <sida12> Guds yngsta och käraste barn; han har gjort detta barn olyckligt för all sin tid. Han har sårat Fadrens hjerta på det öm[m]aste. Fadrens ära har blifvit kränkt genom barnets förnedring. Och derföre kunde Fadrens vrede icke stillas förr än Han fick hämnas på förföraren.

Men Nu har det icke gått så till med försoningen. Utan det ser så ut för våra ögon, som skulle Fadren hafva slagit hämnden på sin egen Son. Det ser så ut, som skulle Sonen hafva <sida13> [<hafva> [upprepning](#)] råkat i misshugg När Fadren ville hämnas på förföraren. Vi skulle något hvar hafva tagit del i den ljuvva hämnden, om Någon hade sagt oss: kom och se huru Drakeblodet rinner; kom och se, huru Gud hämnas på den gamle bofven. Kom och se, huru den gamle ormen vändas i Myrstacken. Jaa! det var lagomt åt honom. Men Nu heter det: kom och se, huru Guds Son får lida för er skull. kom och se, huru Guds lam[m] offras för er skuld. kom <sida14> och se, huru Fadren straffar sin egen Son i stället för syndarena som hade förtjent ett sådant straff. Såå!! straffar Fadren sin egen Son i stället för syndarena? Huru hänger det tillsammans med Guds rättvisa? fråga denna verldenes vise. Det finnes ju ingen Fader i hela verlden, som piskar sitt oskyldiga barn för en tjuf eller hora, som bor i huset. Är Gud så blind, att han icke kan begripa, att Sonen är oskyldig. Men vet han det, och ändå icke <sida15> straffar den skyldiga utan den oskyldiga Sonen, så är Gud en orättvis Far. Han är orättvis mot sin egen Son. Huru menen I? Är Gud orättvis mot sin egen Son, När han låter Sonen som är oskyldig, lida straffet för den skyldige? Så ser det ut, När vi betrakta orden, som stå i vår Ca[te]ches: "Christus har lidit straffet i Menniskans ställe." Om det hade stått i Ca[te]chesen, att Djefvulen har fått lida i stället för Menniskan, som han förförde och störtade i olyckan. Men nu står det, att <sida16> Christus har lidit straffet i Menniskans ställe. Och Luther har förstått den saken så, att Fadrens vrede skulle stillas; Fadren skulle blidkas eller försonas genom detta oskyldiga blod. Kan du nu begripa syndare, huru det gått till med försoningen? Kan du nu begripa, huru du är rättfärdiggjord? ifall du är rättfärdig gjord, eller ifall Du tror, att Du är rättfärdig gjord, <sida17> och Gud är försonad genom Sonens blod. Jag menar att det tål nog att grubbla på, innan Du kan begripa detta med dit[t] förnuft. Men skulle det hafva stått så i Ca[te]chesen, att "Fadrens vrede stillades, derigenom att han fick hämnas på Djefvulen, som förförde Menniskan" så skulle det hafva varit rimligare för förnuftet. Ty hvarje Fader känner, att han har lust att hämnas på förföraren, som <sida18> gör hans

Skriftetal 1859

barn olyckligt, och förnämligast derigenom, att Fadrens ära blir kränkt genom barnets förnedring; i synnerhet därför att förföraren är en nedrig bof, en trashank, en utpiskad kanalje, att ingen hederlig Far kan Öfverlemna sitt barn[.] Så går det vanligen till i stora verlden. Antingen skall det förnedrade barnet drifvas bort ur huset, eller också skall Fadren och <sida19> Modren och bröderna eller hela släkten hämnas på förföraren. Men nu har det icke gått så till, utan Fadren har slagit hämnden på sin oskyldiga Son och den oskyldiga Sonen har fått lida i stället för syndaren, var det icke orättvist. <sida20> Om Någon skulle invända, att denna orättvisa måste ske för att hämnas på förföraren, så må han veta att vi icke kunna hysa den <sida21> tanken om Gud, att han är häm[n]dgerig, utan vi tro snarare, att Fadren älskade det förförda barnet så högt, att han Up[p]offrade sig sjelf för att frälsa barnet att detta förförda barn icke skulle för evigt blifva den nedri[ga] <sida22> bofvens rof. Men det förförda barnets heder kunde Fadren icke bevara, eller återvinna.

Men nu blir det en annan fråga om det förförda barnet känner höjden[,] djupet och bredden af sin olycka. Det ser ut som detta förförda barn skulle hafva blifvit alldeles <sida23> förtjust af den nedrige bofven. Ty denna bof kan så dölja sin Tigerartade Natur, att många blifva och äro ty värr riktigt förtjusta i den nedrige kanaljen. Ty genom sin ormalist kan han förvända synen på många, som tycka om det yttre skenet. Han har hela verdens härlighet <sida24> att bjuda på: Han lofvar rikedom, ära och magt åt hvar och en, som vill komma till honom. af detta verldsliga skimmer blifva de flesta bedragne[.] Det förförda barnet blir så förtjust i honom att det icke ser blodsvetten som droppar ifrån den Himmelska Fadrens anlete. Endast några få sörjande Lärjungar se blodsvetten liksom i en dröm. Alla de andra brinna af hat och blodtörst. Och ibland den stora hopen <sida25> som församlar sig omkring den korsfäste och Törnekrönte Konungen finns det knap[p]t en ibland Tusende som Skådar hans död med blödande hjerta. och endast dessa få bedröfvade och sörjande själar kunna Frälsas ifrån Dödens och <sida26> Djefvulens våld. Den stora hopen kan icke frälsas genom Påska lammets blod. Så var det i Mose tid, så var det i Christi köotts Dagar, och så är det ännu i denna dag. Hvar och en som icke har offerblodet <sida27> på sina dörrposter hans hus blir hemsökt af Mord Engelen. Hvar och en, som icke äter sitt Påska lamm med osyradt bröd, och bittra kryddor, d.v.s. med ett nytt sinne, med en bitter sorg öfver det framfarna, med omgjordade länder, med skor på fötterna, <sida28> Med stafvar i händerna, d.v.s. med reskläder, såsom en vandringsman som är färdig att bryta opp ifrån det hedniska landet, med fast föresatts, att skiljas långt bort, ifrån det hedniska väsendet och börja ett nytt lif på vandringen genom lifvets ök[e]n, för att tjena Abrahams <sida29> Isaks och Israels Gud. Hvar och en som icke rensar [rensar] bort den gamla surdegen, och äter sitt Påska "lamm uti renhetens och sanningens osyrade deg.", Han varder icke bevarad från Mord Engelen besök. Ty Gud slår hedningarne med blindhet och förhär[del]se, så

Skriftetal 1859

att de förfölja Israels barn, <sida30> ända till röda hafvets stränder; de äro så djerfva, att de våga sig in i röda hafvet. det betyder Hedningarne hafva en så stark död Tro, att de våga sig in [i] röda hafvets vågor, och mena, att de kunna vandra utan fara genom röda hafvet lika väl som Israels barn: d.v.s. de mena, att de kunna frälsas genom Försonings<sida31>blodet, likaväl som de Christna. Hvarifrån hafva hedningarne fått denna falska öfvertygelse? Hvarifrån hafva de fått denna döda Tro som är fast som berg, som icke svigtar, förr än de gvamna och drunkna i <sida32> röda hafvets vågor. Hedningarne hafva ju den Tron, att de måste lida mycket just för Israels barn, Men de kunna icke erkänna, att dessa plågor komma öfver dem och äro ett rättvist straff för deras halsstarrighet, för deras förhärdelse, för deras förakt, som de visa Israels barn, för deras hat och fiendskap emot Guds folk. Jag mener [menar] att den starka Tron hos Hedningarne, nemli<sida33> [gen] den Tron, att de också komma torrskodda öfver röda hafvet, fastän de förfölja Guds Folk, just den Tron har Hedningarnes Gud stadfäst i deras hjertan; så att de icke tvifla alls om sin salighet. Men Israels [barn] hafva ingalunda så stark Tro på den rätta Guden, som hedningarne hafva på denna verldenes Gud. Ty Israels barn falla i förtviflan på denna sidan om röda hafvet. <sida34> När han ser röda hafvets vågor framför sig, och fienderna bakom sig; Röda hafvet betyder Christi blod genom hvilket en botfärdig och ångerfull syndare skall blifva frällst, men i sin förskräckelse och i sin ångest kan han omöjligen Tro, att han genom denna röda flod skall blifva frällst, utan han börjar knorra emot Mose, som Narrat henne att lemna det hedniska landet och den gamla afgudatjensten. Mer än en gång rinner den tanken i hågen hos de nyväckta, som Israels barn yttrade högljutt voro icke grafvar i <sida35> Egypten, att Du skulle Narra oss hit att dö och förgås i förtviflan. Vore det icke bättre att vi hade fått dö i vår säkerhet, tänka de nyväckte än att vi skulle komma uti en sådan förtviflan? Fienderna som förfölja Israels barn, äro de gamla lustarne och begärelserna, som de tjenat förut med tankar ord och gerningar, dessa Satans frestelser och anfäktningar stiga nu opp med en förfärlig styrka hos de väckta, och hota dem med den eviga döden. <sida36> Det är de väcktas gamla erfarenhet, att Lagen eller budordet Upväcker i dem all begärelse, såsom Apostelen Paulus säger i Romarens 7. Capitel. Der står du nu Israel i nöd och förtviflan. Du kan icke Tro att du skall blifva frällst genom röda hafvet som är Christi blod. Du kan icke Tro, att Herren skall öp[p]na dig en väg genom detta röda haf, som är så djupt, att alla dina fiender, om de än vore tio gånger hundra tusen, skola drunkna deruti. Du kan icke Tro, att Du skall komma torrskodd öfver detta <sida37> röda haf. Men stig på[,] stig på, när hafvet öppnar sig, stig på Israel, ditt lifs din själs räddning beror just derpå, att Du stiger fram på röda hafvets botten; Ja Du måste stiga ner, annars blir Du dräpen af dina blodtörstiga fiender. När Morgon väckten ljuder, och blåser i basunen, skall du sjunga segersången på andra sidan om röda hafvet. Och om I viljen förstå på hvilkendera stranden af röda hafvet, den trånga porten är belägen så, genom hvilken <sida38> [<hvilken> upprepning] Israel eller

Skriftetal 1859

den till det förlofvade landet längtande själen skall tränga sig fram, så är ju klart, att den tränga porten är just der, hvarest Israel eller den i bättringskampen stadde själen faller i förtviflan; det vill säga, på denna sidan om röda hafvet. Men vill du begripa detta med ditt förnuft, så får du intet i behåll säger Luther. Eller vill Du begripa, huru röda hafvet öppnar sig så blir du vis[s]t huvudyr. Vill du begripa, huru offerblodet af Paskålammets [[Paskålammets](#)], bevarar [<sida39>](#) Israels barn från MordEngelns härjningar, så blir vis[s]t huvud vill. Men det skolen I veta, att Påska Lammet, icke är offeradt för hedningarne; och får icke ätas af hedningar. ty det står så skrifvit, att ingen främling må Äta deraf. Det vill säga endast de, som skola snart bryta opp, så snart dagen randas för att med själ och hjerta vandra till det förlofvade landet, för att tjena Israels Gud, endast de kunna mättas och få en andelig Näring deraf till styrka för sin tro.

Vi hafvom ock ett Påska lamm offeradt för oss, säger Apostelen paulus, och detta Påska lamm Måste förtäras icke i onskanes och arghetens surdeg, utan i sanningens osyrade deg. [<sida40>](#) Israels barn voro Resfärdiga när de åto Påska lammets, lika så borde hvar och en som äter det andliga Påska lammets som är den heliga Nattvarden, vara resfärdig[,] färdig eller beredd, att lemna det hedniska väsendet, och vandra till ett bättre fädernes land: Men Thy värr! Mången Nattvardsgäst, är nu för tiden färdig, att begabba hela Nådemedlet; och göra gäckeri med sakramentet eller också anses de af de flesta för ett nödfalls medel för dem, som äro färdiga att resa till evigheten. Mången Nattvards gäst har nu förtiden lika stark död Tro, som de Egyptier, som alldeles icke föllo i förtviflan när de skulle gå in i röda hafvet; ehuru Israels [<sida41>](#) barn föllo i förtviflan vid röda hafvets stränder: men hedningarne tviflade icke, utan trodde fullt och fast, att de skulle komma väg, som Israels barn; och så här håller det sig ännu i denna dag, att de få själar som äro anfäktade af sina Mäktiga fiender, måste falla i förtviflan, innan det röda hafvet öppnar sig för dem. Men den sorglösa hopen faller alldeles icke i förtviflan, utan går i sin blindhet till det röda hafvet, som är christi blod, och tror sig komma samma väg som de andra till himmelrike, nemligen genom Christi blod; Men de finna försent, att ingen kommer genom Christi blod till Himmelriket i sådan sinnes stämning med obotfärdigt hjerta, utan [<sida42>](#) [[<utan>](#) [upprepning](#)] ånger öfver det framfarna, syndfulla lefvernet, utan samvetsqual[,] utan fruktan för döden och domen, utan hjerteångest, utan den sorg, som är efter Guds sinne. Menar du, att det går så lätt, att slippa in i himmelriket? nej platt intet. vandrigen till det förlofvade landet, måste börja med ånger, med sorg, med ängslan med fruktan och bäfvan, med Samvetsqual och hjerteångest. Om då röda hafvet öp[p]nar sig för dig, just då nöden är som störst, då kan du tacka Gud på andra sidan om röda hafvet, när du känner dig vara frällst genom Christi blod. Här finnes Några själar som på detta sätt blifvit frälsta gen[om] Christi blod. [<sida43>](#) Israels barn kunde sjunga Mose och Lamsens visor på andra sidan om röda hafvet[.] Denna glädje svarar emot de första Nådemärkena

Skriftetal 1859

hos en väckt menniska, Men dermed är det icke slut. Du måste nu liksom Israels barn vandra genom denna lifvet[s] ök[e]n, Du måste ännu stå under Sinai berg och höra den dundrande Guden förkunna lagen; Du måste ännu förskräckas för denna dunder stämma, som ljuder i det väckta samvetet: Du måste ännu vandra af och an i öknen för din otålighet och för dit[t] knorrande emot Gud.

Alla Israels barn hafva <sida44> väl kommit öfver röda [hafvet] väl och vackert, nemligen sådana väckta, som fått känna de första nådemärkena, men utaf denna lilla hopen, hafva de flesta dött i öknen, för sin åtalighet [otålighet] och för sitt knorrande och endast några få utvalde hafva kommit från [fram] till det förlofvade landet. De flesta fingo lust att vända om till Egypten igen; och så tyckes det hafva gått här med dem, som en tid riktigt alfvarligt sökte sin själs salighet: de tyckes hafva fått lust att vända om till verlden. Kära Israel, vänd icke om till det hedniska landet: utan sträfva framåt, om också vandringen genom öknen blir dig svår och Mödosam. Du vet ju, att du alldrig kommer fram till det förlofvade landet, om Du vänder om på halfva vägen. Derföre försök ännu en gång <sida45> att krafla dig fram: och ormarna stinga Dig, såsom de stungo Israels barn i öknen, så lyft din[a] ögon opp, och se på Kopparormen, som Moses Uphöjde i öknen: då skall ormagiftet icke skada Dig. och ät nu ditt Påska lamm med osyradt bröd och bitter salsa och var resfärdig, Om det icke går i firsprång, så går det väl fot om fot. Ehuru det borde vara brodt[-]om, för den som vill hinna fram till det förlofvade landet, medan ännu Nådenes sol är oppe. om Du är Allt för senfärdig, så går solen ner, och då villas du bort, och dör i öknen. böjer nu edra hjertan till Gud, och gjören Eder synda[-]bekännelse. Jag fattig syndig Menniska.

— Original svenskspråkig / Pekka Raittilas arkiv / Jussilas samling / Uleåborgs landsarkiv /